

Marc Heyvaert

Zheng Manqing

ZHENG MANQING (CHENG MAN-CH'ING) WAS EEN BIJZONDER GETALENTEERD EN GEDREVEN MAN DIE ZIJN HELE LEVEN LANG HARD GEWERKT HEEFT EN HIERDOOR OOK HEEL WAT KON VERWEZENLIJKEN. HIJ STAAT BEKEND ALS EEN MEESTER IN VIJF KUNSTEN: SCHILDERKUNST, KALLIGRAFIE, DICHTKUNST, GENEESKUNDE EN KRIJGSKUNST. IN DE CHINESE TRADITIE WAS HET VOOR GELETTERDE MANNEN EEN STREVEN OM EEN MEESTER TE WORDEN IN DE DRIE GROTE KUNSTEN: KALLIGRAFIE, SCHILDERKUNST EN DICHTKUNST. DAT ZHENG MANQING ALGEMEEN BESCHOUWD WORDT ALS EEN MEESTER IN VIJF KUNSTEN IS EEN MANIER OM HEM TE EREN VOOR ZIJN UITZONDERLIJK TALENT EN PERSOONLIJKHEID.

Voor ons zal Zheng Manqing echter voor altijd verbonden blijven aan taijiquan omdat hij een grote rol speelde in de verspreiding ervan in het Westen. Er wordt ook beweerd dat hij de eerste, en voor lange tijd de enige, Chinees zou geweest zijn die het aandurfde om taijiquan te onderwijzen aan westerlingen onder het motto dat er geen geheimen zijn, maar dit is een overdrijving. Naarmate de Chinese diaspora groter werd, kwamen meer en meer westerlingen in contact met Chinese krijgskunsten en dus ook met taiji. Maar Zheng Manqing was in de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw de leraar met de grootste impact en de meeste leerlingen in het Westen. Daarnaast publiceerde Zheng ook een aantal boeken over taiji die vrij snel in het Engels vertaald werden en gedurende lange tijd was dit voor het gros van de beoefenaars de enige bron met informatie over taijiquan.

Een jonge talentvolle kunstenaar en leraar

Zheng Manqing werd geboren op 29 juli 1902 in het dorp Yongjia in de provincie Zhejiang in het Keizerrijk China. Zijn eigenlijke voornaam was Yue. Het is pas veel later, rond zijn 40ste, dat hij de naam Manqing aannam. Daarnaast gebruikte hij ook nog andere namen en bijnamen, waarvan de bekendste Manran was, de naam waarmee hij heel wat schilderijen en kalligrafieën ondertekende. Manran betekent zoiets als volle of lange baard en Zheng Manqing begon deze naam te gebruiken toen hij ouder werd en zijn baard en bakkebaarden liet groeien.

Zheng was als kind zeer vinnig en speels en ook bijzonder intelligent. Zijn vader stierf toen hij nog zeer jong was en daardoor ontwikkelde hij een innige band

met zijn moeder. Van haar leerde hij kalligrafie en poëzie. Hij was een snelle leerling omdat hij over een quasi fotografisch geheugen beschikte. Toen Zheng Manqing negen jaar oud was sloeg het noodlot toe: tijdens het spelen bij een vervallen oude muur viel er een steen op zijn hoofd en hij verloor het bewustzijn gedurende twee volle dagen. Toen Zheng weer bij zijn positieven kwam was hij zwak en verward. Men vreesde voor zijn leven maar dankzij de kruidenkennis van Zhou Minchi, een krijgskunstenaar uit de buurt, kwam hij er weer bovenop. Toch was Zheng Manqing hierna niet meer dezelfde lustige en leergierige jongen. Hij was verzwakt en futloos. Zijn moeder nam hem overal met zich mee, vaak ook naar de plaatselijke apotheek. Zijn moeder en zijn grootmoeder waren goed thuis in de traditionele Chinese geneeskunde en stelden zelf geneesmiddelen samen voor hun familie, vrienden en kennissen. Ze

